

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Kosztolányi Angela: Örökének. — M. R.: Az Oltáriszentség valóságos szentség. — Huszár Elemér dr.: Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben. — Juhász Béla: Aquinói szent Tamás imája az eucharisztikus Úr Jézushoz. — Központi: Imszándékunk: A verejték értékesítése. — Oltáregyesületi élet.

ÖRÖKÉNEK.

Atyám, ki vagy a mennyekben,
a napsugárban s szívekben,
ki Lényed s léted fátyolát
a Szűz kezébe adtat át,
erőd, hatalmad végtelen
s elmédet meg nem érhetem;
de hő szerelmed lángjait
meglátni, Szíved megtanít.
... A betlehemi éjszakán,
a napsugár diadalán;
ha Lelked csókja éget át,
mint hajdanán az új Évát,
s szívemben hordom az Ostyát,
mely Életet, mely üdvöt ad.
... Ma Vér- s Aranynak hozsannáz
egy világvégi, vétkes láz,
— s én Érted hordok titkos bút ...
S ím, éled lelki Életfám ...
Kihajt az üdv virága tán?
Kihajt, mint liljom árny alatt;
magányban, békeszárny alatt.
S könnyem taván, a hitsajkán,
reményem ring majd ezután.
— Atyám, ki vagy a mennyekben,
s a Néked ilő lélekben,
szerelmed adományait
meglátni, éltem megtanít.

A csillagfényes, szűz égbolt,
mely Érted, — nekünk fellángolt,
— trillió lélek lakhelye, —
nagyságod fényét hinti le.
Világok kelnek, omlanak:
Jó Isten! játszol: s fut a Nap,
és futnak Utak s áll egy Cél,
... s a GyermeK Keresztről beszél.
De boldogságra alkottál!
(— S boldog csak az, ki rád talál.)
Szépséged tükre minden báj:
a csöndes tó, vagy őszi táj,
a tiszta szem, a gyermekszív,
harang, mely estimára hív;
— s a szenvedés is üdvöt ad,
ha Benned látom végcélját!
A Nyolc Boldogság szent Hegyén,
ezer virágra leltem én!
A teremtés szent örömét,
lelkem sugára hinti szét,
s a mindenség örökdalát,
kis szívem húrja vette át.
... «Ujének»-szóra nyílt a szám,
Veled, Királynőm, Szűzanyám!
s míg járok Jézus nyomdokán,
hallgat az Isten-Óceán!

Kosztolányi Angela.

Az Oltáriszentség valóságos szentség.

A luteránusok és reformátusok — dacára az ő nagy tévedésüknek, hogy az ostya átlényegülését és Jézus Krisztus valóságos jelentését a Szent Ostyában tagadják — mégsem utasítják vissza annak beismerését, hogy az Oltáriszentség értékes, szent jele a hitnek, hogy szentség! S ha tanításuk meg is romlott az Egyház szentségeire nézve, kettőt mégis megőriztek: a keresztséget és az Úrvacsorát.

Az egyházatyák is amily mértékben bizonyítják a valóságos jelenlétet, az Eucharisziát természetfölötti jelnek tartják. Tertullian titkot lát benne, szentséget, éppoly valóságosat, mint a keresztséget. Szent Cyprian szerint ez szentebb mint a víz és olaj, ez a Legfölségesebb Úr — Sanctum Domino! Szent Ambrus a Miszteriumaiban magasztalja az Eucharisztia szentségi értékét. Végre tanítását így fejezi be: «Krisztus e szentségben benne van, mert ez Krisztus Testének szentsége. Ez ugyanez az eszme, amit jeruzsálemi Szent Cyrill, Szent Krysostom, nazianzi Szent Gergely nevez Oltáriszentség képeinek, típusának, az Úr Teste alakjának. Szent Ágoston az Oltáriszentségnél a szentség szót különböző jelentésben alkalmazza. Szerinte ez látható és lüktető elem, titokteljes szentség, mely az Egyház valóságos és erkölcsi testének szentsége.

Szentség, mert tökéletes jel. A hagyomány az Oltáriszentséget mindig a hét szentség közé sorozta. Az egyházdoktorok a szentségek Szentségének nevezték, melynek a keresztyén jámborság mintegy a visszhangját tünteti fel abban, hogy e szentséget a legméltóságosabbnak, szent Szentségnek nevezi.

A latin és görögyszertartású Egyház, sőt az elkülönült szekták is tanuságát adták, akár tanításaikban, akár szertartásaikban, vagy mindennapos gyakorlataikban s a tiszteletben az isteni szertartás iránt, mely bevezeti a titok törvényét, hogy szentségnek tartják az Eucharisziát.

Éppúgy a florenczi zsinat emlékezteti az örményeket egy dogma által, melyet ők tagadnak, hogy a III. szentség az Oltáriszentség, melynek anyaga a búzakenyér és a szőlő bora. A harmadik egyházi zsinat meghatározza, hogy az új törvény hét szentségének egyike az Oltáriszentség. A XII. szakülés egészen a fölséges és valóságos Eucharisziáról szól. E kifejezés újra és újra tollára jön a zsinati atyáknak.

A római katekizmus tanítását ily módon magyarázza: «Ez egy valóságos szentség, egyike az Egyház által mindig egyházilag őrzött és tisztelt hét szentségnek, melyet a kehely átváltoztatása pillanatában hittitoknak nevezhetünk. Semmi szükségünk sincs rámutatni a csaknem végtelen számú egyházi írók tanuságaira, kik ezt mindig a valóságos szentségek közé sorolták. Sőt egyedül a szentség fogalma elégséges arra, hogy meggyőzzön bennünket az igazságról.

Lássuk tehát, hogyan van itt a szentség minden fogalma megvalósítva. A szentség lényege, hogy látható jele a láthatatlanul jelenlévő kegyelemnek. A megváltó halálának jele a multért, dicsőségének jele a jövődőre: jel, mely által Krisztus az isteni élet létrejövetelét adja bennünk s e szentségnek az Egyházban állandóan fenn kell maradnia.

Hol van az Eucharisztia látható jele? Ez a kenyér és bor színe alatt van: ezek jelképezik közvetlenül a bennök lévő Testet és Vért. Közvetve jelzik a lélek táplálkozásakor nyert kegyelmet, minthogy Krisztus Teste valóságos táplálék.

Másrészt az Eucharisztia a szenvedés jele, mely megújul az oltáron. A jövődő dicsőség jele, melynek zálogát nyerjük benne: «Futuræ gloriæ nobis pignus datur».

A bennünk való isteni életnek szintén nagyon hatásos oka a szentek élete és itala, kell tehát, hogy a táplálék módjára fenntartsa, kifejlessze, növelje, teljessé tegye bennünk az isteni életet. És mivel Jézus Teste egyesül a mienkkel, megóv minket is a föltámadásra és a dicsőségre! «Ki eszi az én Testemet és issza az Én Véremet, annak örök élete vagyon és feltámasztom őt az utolsó napon.»

Végül az Oltáriszentség alapítása egy maradandó intézkedés, melynek tartania kell, míg csak az Egyház fennáll, mert az Úr mondá: «Ezt cselekedjétek az Én emlékezetemre! Valahányszor eszitek e kenyeret s isszátok e kelyhet, hirdetni fogjátok az Úr halálát, míg csak el nem jő újra!»

M. R.

Az Oltáriszentség az egyházi törvénykönyvben.

(Jus Eucharisticum.)

(Folytatás.)

Illik, hogy a *nagyhét csütörtökén* mind a *klerikusok*, a papok is, akik e napon misézéstől tartózkodnak, Krisztus szent testével az ünnepélyes vagy a konventmisében megerősítsenek.

Buzdítottassanak a hívek, hogy gyakran, *mindennap* is, az eucharisztikus kenyérrel erősítsenek, az Apost. Szék dekr.-ban foglalt szabályok szerint s hogy a misén jelenlevők nemcsak lelki érzelemmel, hanem az Oltáriszentség szentségi vételével, kellően előkészítve áldozzanak. A X. Pius 1905 december 15-i *Sacra Tridentina* konst.-ban foglalt szabály szerint a mindennapi áldozáshoz elegendő, ha az ember a halálos bűntől megtisztulva erősen megfogadja, hogy soha többé nem vétkezik, mert ha ez az elhatározása őszinte, úgy lehetetlen, hogy a mindennapi áldozó lassanként a bocsánatos bűnökről is le ne szokjon.

Halálveszedelem esetén, bármi okból következett ez be, a híveket a szentáldozás vételének parancsa kötelezi. Ha aznap már szentáldozáshoz járultak is, mégis nagyon tanácsos, hogy életveszedelembe kerülve újra áldozzanak. Ha a halálveszedelem tovább tart, a szent útravalót a gyóntató tanácsa szerint többször is, különböző napokon szabad és illik kiszolgáltatni. Természetes, hogy bűnbánattartás után a halálraítélt bűnösnek is a szent útravalót ki kell szolgáltatni, amint ezt a S. C. de Prop. Fide 1841 július 21-i döntvénye ki is mondja. Betegek a szent útravaló vételét ne halogassák, a lekipásztorok gondosan őrködjének, hogy a betegek azzal, midőn még teljesen maguknál vannak, erősítsenek meg.

Minden, bármilyen szertartású hívőnek megengedhetik, hogy ájtatosságból az Oltáriszentséget bármily szertartás szerint magához vehesse, tanácsolandó azonban, hogy a húsvéti áldozás kötelességének minden hívő saját szertartása szerint tegyen eleget. A szent útravalót a haldoklók saját szertartásuk szerint fogadják, de sürgős szükség esetén szabad azt bármily szertartás szerint fogadni. E rendelkezéseket a Codex X. Pius 1912 sept. 14. *Tradita* konst.-ból vette át.

3. A szentáldozás idejéről és helyéről.

A szentáldozást *mindennap* ki szabad szolgáltatni, a *nagyhét péntekén* azonban csak a szent útravalót szabad *beteghez* vinni: ez a kánon némileg ellentétben áll a 864. kánonnal, mely szerint halálveszedelemben, bármi okból következett az be, a szentáldozás kötelező, míg a 867. kánon szerint ha a halálveszedelem nagy-pénteken nem betegség okából következett be, a halálveszedelemben forgó nem áldozhat. Nagyszombaton a szentáldozást a híveknek csak mise közben vagy közvetlenül mise után szabad kiszolgáltatni.

A szentáldozást csak azokban az órákban szolgáltatassák ki, amikor a szentmise áldozatot be lehet mutatni, hacsak észszerű ok másképp nem javallja. Tehát *hajnal előtt egy órával már, dél után egy órával még szabad áldoztatni*, hogy ezen az időn kívül való áldoztatáshoz mi képez észszerű okot, azt a pap belátása szerint dönti el, mindenesetre vigyázni kell, hogy ilyen különködéssel másokat meg ne botránkoztasson. A szent *útravalót* azonban a nap vagy éj bármely órájában ki lehet szolgáltatni.

A miséző papnak mise közben nem szabad az Oltáriszentséget oly távolálló híveknek osztania, hogy ő maga az oltárt szeme elől elveszítsé. Rendes körülmények közt a hívek az áldoztató rácsnál áldoznak, tömeges áldoztatásnál az áldozók a templom hajójában is sorakoztathatók, de a miséző papnak mise közben nem szabad az oltártól oly messzire távozni, hogy onnét az oltárt ne láthassa. Ha tehát az áldozók nagy száma folytán a templomon kívül is kell áldoztatni, azt más papnak kell végeznie.

A szentáldozást mindenütt ki lehet osztani, *ahol misézni szabad*; magánkápolnában is, hacsak a megyéspüspök igaz okból, különös esetekben azt el nem tiltja. X. Pius 1907 május 8-i deklarációja szerint a magánkápolna engedélyezésében az az engedély is bennfoglalatik, hogy a misén jelenlevőknek a szentáldozás is kiszolgáltatható; a 869. Kánon értelmében, ha a magánkápolnának az Oltáriszentség állandó őrizetere is van engedélye, úgy ott misén kívül is szabad áldoztatni, a megyéspüspöknek azonban joga van ezt igaz okból különös esetekben megtiltani.

III. Az Oltáriszentség őrizetéről és tiszteletéről.

A legméltóságosabb Oltáriszentséget, ha van valaki aki gondját viseli s szabályszerűen egy pap legalább egyszer egy héten a szent helyen misét mond, *őrizni kell* a székesegyházban, a nulliusapátság vagy prelatura, apostoli helynökség és prefektúra főtemplomában, minden plébániai vagy kvázi plébániai templomban és az akár férfi, akár női kivett szerzetesek házához tartozó templomban, *őrizni szabad* a megyéspüspök engedélyével a társasegyházban és úgy a kegyes vagy szerzetes ház, mint a világi vagy szerzetes papok által igazgatott egyházi kollégium akár nyilvános, akár félnyilvános főkápolnijában. Hogy más templomok vagy kápolnában őrizhessék, ahhoz pápai engedély szükséges, a megyéspüspök ezt az engedélyt csak templomnak vagy nyilvános kápolnának, igaz okból átmenetileg adhatja. Senkinek sem szabad a legméltóságosabb Oltáriszentséget magánál tartani vagy az útra magával vinni.

Azok a templomok, melyekben a legméltóságosabb Oltáriszentséget őrzik, különösen a plébániatemplomok, mindennap legalább néhány órán át a hívek számára *nyitva* álljanak.

Minden ellenkező kiváltság visszavonásával, magában a szerzetes vagy kegyes házban a legméltóságosabb Oltáriszentséget nem szabad őrizni, hanem csak a templomban vagy a főkápolnában, sem apácáknál a kóruson vagy a monostor falain belül.

A legméltóságosabb Oltáriszentséget állandóan ugyanazon templomnak csak *egy oltárán* szabad őrizni. Őriztessék a templomnak legelőkelőbb helyén, szabály szerint tehát a *főoltáron*, hacsak e nagy szentség tiszteletére illőbb és kényelmesebbnek nem látszik másutt, betartva a liturgikus törvényeknek a *nagyhét utolsó napjaira* vonatkozó előírását. De a *székes- és társasegyházakban*, melyekben a főoltárnál a korális funkciókat végzik, alkalmasabb, hogy a legméltóságosabb

Oltáriszentség szabály szerint ne a főoltáron, hanem más kápolnában vagy oltáron őriztessék.

Gondoskodjanak a templomigazgatók, hogy az az oltár, melyen a legméltóságosabb Oltáriszentséget őrzik, a többieknél különben díszítették, úgy hogy már felszerelésével inkább előmozdítsa a hívek ájtatosságát.

(Folyt. köv.)

Dr. Huszár Elemér.

Aquinói szent Tamás imája az eucharisztikus Úr Jézushoz.

Latinból fordította: *Juhász Béla* nyugalmazott áldozópap.

**Imádlak Téged, rejtőző Istenem!
Ki elrejtet Magad ezen színekben:
Még hódol Előtted szívem teljesen,
Boldogságom tudni, hogy itt vagy jelen.**

**Érzékeim ugyan Benned csalódnak,
Lelkem mégis hitelt ad szent szavadnak:
Hiszem mindazt, mit csak mondott Isten Fia,
Mind igaz, kétségbe senki ne vonja.**

**A kereszten rejtett csupán istensége,
Most nem látni azt sem, hogy itt embersége:
Mégis vallom, itt van élve s egészen,
Bűnbánó lator mit kért, én is kérem.**

**Tamással sebhelyid nem érinthetem,
Mégis vele vallom: Uram s Istenem!
Erősítsd hitemet és reményemet,
Önts szívémbé igaz szeretetedet.**

**Urunk halálának nemcsak jelképe,
De élő kenyér, lelkünk éltetője:
Éltetője csak Te légy hű szívemnek,
Izes étke maradj mindig lelkemnek.**

**Irgalmas Pelikán, Uram Jézusom!
Engem tisztátlant véred tisztogasson:
Egy vércsepped is már elég ár arra,
Hogy e világot a bűntől megváltsa.**

**Jézusom! Ki itt csak rejtve vagy jelen,
Tedd, hogy teljesüljön, mit óhajt szívem:
Ha majd egykor színről-színre láthatlak,
Boldogan szemléljem dicső orcádat. Amen.**

A VEREJTÉK ÉRTÉKESÍTÉSE.

Mennyi emberi verejték jut embertelen sorsra! Lehull értéktelenül mint a vadfák gyümölcse! Pedig az ember verejtéke drágán értékesíthető, ha Krisztus véres verejtékéhez öntjük a cseppjeit.

Irtunk már arról a vízcseppről, amelyet a pap felajánlaskor a kehely borába ejt s az a vízcsepp egészen elvegyül a borban, mely Krisztus vérvé válik át. Ilyen a mi engesztelésünk és áldozatunk, ha Krisztuséval egyesítjük. A verejték-cseppeket is így lehet hozzácseppenteni, vagy esetleg hozzáönteni a Krisztus véres verejtékű patakzásához. Most különösen, ha az egész emberiségre gondolunk — talán fordított lesz az arány: a krisztusi véres verejtékhez egész tengerárja ömlene az emberi verejtéknek, ha — ez a nagy feltétel! — mindenki felajánlaná, engesztelésül Krisztuséval egyesítve a mennyei Atyának adná verejték-cseppjeit. A tengersok emberi verejték, a kevesebb mennyiségű, de végtelen értékű krisztusi verejtékkel egyesülve beszélne, könyörületet kérne a világnak.

Ne hagyjuk elveszni verejték-cseppjeinket! Ne küzdjünk — fáradjunk csak a földi célokért, hanem — közben akarjunk imádkozni, jóvátenni, engesztelni a fáradozásunkkal és verejtékezésünkkel. Könnyű ez, ha a vérrel verejtékező vagy a keleti ég alatt erősen tűző napon — dolgozó, ács munkát végző isteni Mesterre gondolunk. «Jézusom, olyan akarok lenni mint Te! Úgy akarok dolgozni mint Te! Nemcsak a földnek, de egyúttal az örökkévalóságnak is.»

Milyen gyönyörű lenne így a legverejtékesebb munka is! A dolgozó ember munkájából az örökkévalóság dicsfénye is termelődne a földi eredmények mellé és az a tudat, amiről az Úr Lelke szól: «Az Én választottaim nem dolgoznak hiába».

Imádási óráinkban könyörögjünk azért a szellemért, amely ilyen verejték-értékesítéssel boldogítja az embert és ad édesen nemes öntudatot a legelhagyottabb ember lelkének is. A Tertullian által emlegetett «keresztény méltóság» országát vesszük így meg magunknak és leszünk mindig öntudatosabb keresztények.

Központi.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Kötelességteljesítésünk a legegyszerűbb módja az apostolkodásnak. A kötelességteljesítés élte az egyesületeket: az oltáregyesületet is.

Kötelességteljesítésünk egyes mozzanatai ezek:

Imádási órát megtartom, hogy az oltáregyesület az én személyemben *jelen lehessen* az Úr Jézusnak. Az én szentségimádásom az egész oltáregyesületé nemcsak az enyém. Az én szentségimádásom gyökere az egyesületi tagságom. Bokros gyökéretű élet megnyilvánulása lesz, ha rá gondolok erre az egész egyesületet képviselő szerepemre! Példám is prédikál: családomnak, ismerőseimnek és ismeretlen testvéreimnek, akik a jó példa indítására várnak.

Havi szentáldozásomat igazi engesztelő szellemben végzem: Rágondolok azoknak a rossz katolikusoknak a tömegére, akik nem végzik el húsvéti szentáldozásukat sem (különösen városokban és vegyesvallású falvakban — sajnos — hány van ilyen!) és mintegy az ő hideg és bezárt szívük elé lépek és ott kínálom az én szívemet az övéké helyett: «Uram Jézus jöjj hozzám mindegyikük helyett!»

Évi alamizsnám, melyre az oltáregyesületi tagság kötelez erőmhez mérten adom meg és gondom van arra, hogy az tényleg arra fordítassék, amire adnom kell vagyis a szegény templomok segítésére az Országos Központon keresztül. Egyes helyeken az oltáregyesület címén nem oltáregyesületi célokat szolgált anyagilag az oltáregyesület. Ez helytelen! A mi szegényünk «a szegény templomok» Úr Jézusa mindenütt az országban.

Ezen kötelességteljesítések nyilvánosságra juttatása lehet apostoli szándék-ból s akkor nem hivalkodás, hanem a kötelességteljesítés hangsúlyozásával jó példaadás, önmagunk buzgóságának megsokszorozása azoknak tevékenységében, akiket mi nyerünk meg vagy indítunk el azzal, hogy a szerénység sérelme nélkül beszélünk oltáregyesületi hivatásunkról, annak magasztosságáért lelkesedve és értékét kellően megvilágítva (itt imádkozunk, engesztelünk és cselekszünk az Úr Jézusért!)

Oltáregyesületi testvérek «járjunk Krisztusért követségben», hogy akik a mostani siralom völgyében annyi jaj és baj között indulunk el egy-egy reggel, este örömmel térhessünk mennyei Atyánk előtt beszámolva nyugovóra.

Teljes búcsú: Augusztus 1., 7., 15., az imádási óra napján, gyűlés napjára és egy tetszésszerinti napon.

Túrmezei Ferenc: Előkészítő oktatások az első szentgyónásra és szentáldozásra. Korda r. t. kiadása. Miután az új egyházi törvénykönyv már a 7. éves korban előírja az első szentgyónást és szentáldozást, a nagyobbakra tekintő Szuszai mellett szükséges volt egy olyan vezérkönyv az elsődözők előkészítéséhez, mint Túrmezei könyve. Hitoktatói tapasztalatai és 36 e tárgykörből való könyv áttanulmányozása után pompásan sikerült «előkészítő oktatásokat» írt, amelyeknek nagy hasznát veszik nemcsak a hitoktatók, hanem azok az oltáregyletek, akik külön foglalkoznak akár saját, akár lakóhelyükön elhagyott gyermekekkel. Az eucharisztikus Úr Jézushoz való vezetés és lelki élet megalapozása szempontjából is nagyszerű könyv Túrmezei könyve, amelyet szívesen ajánlunk k. olvasóinknak.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**